เรื่องเสร็จที่ ๙๓/๒๕๐๘

บันทึก

เรื่อง ตีความมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกไปนอก และการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พ.ศ. ๒๔๘๒

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ สร.๐๕๐๓/๒๖๔๒ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๐๘ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาเกี่ยวกับมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พ.ศ. ๒๔๘๒ ตามความประสงค์ของกระทรวงการคลังปรากฏตามสำเนาหนังสือกระทรวงการคลังที่ กค.๐๒๐๑/๕๖๔๘ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๐๘

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้สอบถามผู้แทนกระทรวงการคลังแล้ว สรุปได้ว่าปัญหาที่ขอให้พิจารณามีดังต่อไปนี้

๑. กรณีศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดและให้ริบของกลาง แต่มิได้สั่งปรับและมิได้สั่งในเรื่องค่าสินบนและค่ารางวัลแต่ประการใด

๒. กรณีศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดและให้ริบของกลาง เมื่อศาลมิได้สั่งปรับ แต่สั่งในคำพิพากษาว่า “จ่ายเงินรางวัลสินบนผู้จับตามกฎหมาย” โดยมิได้ระบุว่าให้จ่ายตามกฎหมายใด

กรณี ๒ ข้อนี้ จะจ่ายค่าสินบนและค่ารางวัลตามมาตรา ๙ ดังกล่าวได้หรือไม่

๓. กรณีศาลสั่งปรับ แต่ผู้กระทำผิดไม่ชำระค่าปรับ ซึ่งตามวรรค ๓ แห่งมาตรา ๙ ให้จ่ายค่าสินบนและค่ารางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางแทนการจ่ายจากค่าปรับนั้น ให้จ่ายเป็นจำนวนเท่ากับ ๔ ส่วนใน ๕ ของเงินได้จากการขายของกลางโดยไม่คำนึงถึงจำนวนค่าปรับหรือยังต้องคำนึงด้วย โดยถ้าจำนวน ๔ ส่วนใน ๕ ของเงินได้จากการขายของกลางน้อยกว่า ๔ ส่วนใน ๕ ของค่าปรับ ก็ต้องจ่ายมากกว่า ๔ ส่วนใน ๕ ของเงินได้จากการขายของกลาง และ

๔. กรณีมีแต่ผู้จับ ไม่มีผู้นำจับ จะให้แบ่งเงิน ๔ ส่วนใน ๕ ของค่าปรับจ่ายเป็นค่ารางวัลแก่ผู้จับเพียงกึ่งหนึ่ง ตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๐๗/๒๕๐๖ หรือประการใด

คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า ในปัญหาข้อ ๑ นั้น มาตรา ๙ วรรค ๒ ให้จ่ายค่าสินบนและค่ารางวัลจากค่าปรับ และวรรค ๓ ก็ให้จ่ายจากเงินได้จากการขายของกลางต่อเมื่อผู้กระทำผิดไม่ชำระค่าปรับ กล่าวคือต้องมีการปรับเสียก่อนจึงจะมีการจ่ายค่าสินบนและค่ารางวัล ถ้าไม่มีการปรับเช่นกรณีตามปัญหานี้ก็ไม่มีทางที่จะจ่ายค่าสินบนและค่ารางวัลได้ ทั้งนี้พอเทียบได้กับคดีตามคำพิพากษาฎีกาที่ ๙๑๗/๒๕๐๐ คดีระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดแม่สอด โจทก์ นายปุ๊ย จำเลย ซึ่งได้พิพากษาว่า “ตามพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้า

ส่งพร้อมหนังสือที่ สร.๐๙๐๓/๒๗๖๔ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๐๘

มาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๓ ได้บัญญัติเกี่ยวกับการจ่ายเงินสินบนและรางวัลไว้ว่าให้แบ่งจ่ายจากค่าปรับสี่ส่วนในห้า ถ้าผู้กระทำผิดถูกลงโทษปรับแล้วไม่ชำระค่าปรับ จึงให้จ่ายจากเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดของกลาง พึงเห็นได้ว่าถ้าผู้กระทำผิดไม่ได้ถูกลงโทษปรับก็ไม่มีทางจะคำนวณแบ่งส่วนมาจ่ายเป็นค่าสินบนและรางวัลให้ได้”

ในปัญหาข้อ ๒ คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าเมื่อศาลมีคำพิพากษาดังนั้นก็ต้องปฏิบัติไปตามคำพิพากษาของศาล ส่วนปัญหาว่าจะจ่ายตามกฎหมายใดนั้น เป็นปัญหาที่จะต้องพิจารณาคำขอของโจทก์ในคดีนั้น และข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป

ในปัญหาข้อ ๓ คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าค่าสินบนและค่ารางวัลนั้น ในชั้นแรกต้องคำนวณตามวรรค ๒ แห่งมาตรา ๙ เป็นหลัก กล่าวคือถ้ามีค่าปรับก็ต้องจ่าย๔ ส่วนใน ๕ ของค่าปรับ แต่ถ้าผู้กระทำผิดไม่ชำระค่าปรับ ซึ่งจะต้องจ่ายค่าสินบนและค่ารางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางตามวรรค ๓ นั้น ก็ต้องถือว่าจะต้องจ่ายเท่ากับจำนวน ๔ ส่วนใน ๕ ของค่าปรับ แต่ถ้าเงินที่ได้จากการขายของกลางมีจำนวนน้อยกว่านี้ ก็จ่ายเพียงเท่าที่ได้จากการขายของกลาง

ในปัญหาข้อ ๔ คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าผู้จับมีสิทธิเพียงแต่จะได้รับค่ารางวัลเท่านั้น หามีสิทธิได้รับค่าสินบนด้วยไม่ ฉะนั้น ในกรณีไม่มีผู้นำจับ ผู้จับก็มีสิทธิได้รับเพียงกึ่งหนึ่งของ ๔ ส่วนใน ๕ ของค่าปรับ

(ลงชื่อ) เสกล บุณยัษฐิติ
(นายเสกล บุณยัษฐิติ)
รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา
รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
พฤษภาคม ๒๕๐๘